

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Táboře rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Mörtlovou v hlavním líčení konaném dne 31.3.2016 v Táboře **t a k t o :**

Obžalovaná

K [redacted] T [redacted]

nar. [redacted], trvale bytem [redacted]

uznává se vinnou, že

1)

v období od 1.9.2014 do 16.9.2015, vyjma dubna roku 2015, kdy uhradila celkem 600 Kč, v Praze, Jeníčkově Lhotě, okres Tábor, Táboře, ani jinde ničím nepřispěla na výživu svých nezaopatřených dětí F [redacted] F [redacted] nar. [redacted] a F [redacted] F [redacted] nar. [redacted] ačkoli si byla této své zákonné vyživovací povinnosti vědoma a co do způsobu úhrady a výše jí byla konkretizována pravomocným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 sp. zn. 63 Nc 40/2014 ze dne 26.8.2014 částkou 1.000 Kč měsíčně pro každého syna, v obou případech splatných k rukám otce nezletilých dětí R [redacted] F [redacted] toho času bytem [redacted] kterému tak za uvedené období dluží částku 25.400 Kč,

2)

období od 1.4.2014 do 16.9.2015, kromě měsíce dubna 2015, kdy uhradila částku 200 Kč v Praze, ani jinde ničím nepřispěla na výživu svého nezletilého syna J. [REDACTED] E. [REDACTED] nar. [REDACTED], ačkoli si byla této zákonné vyživovací povinnosti vědoma a co do způsobu úhrady a výše jí byla naposledy konkretizována pravomocným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1, sp. zn. 32 P 10/2007 ze dne 28.1.2013 částkou 1.500 Kč měsíčně splatnou vždy do každého 15. dne v měsíci předem k rukám otce nezletilého [REDACTED] E. [REDACTED], bytem [REDACTED] kterému tak za uvedené období dluží částku 26.800 Kč,

t e d y

ad 1), 2)

úmyslně neplnila svou zákonnou povinnost vyživovat jiného po dobu delší než 4 měsíce,

č í m ž s p á c h a l a

ad 1), 2)

dva přečiny zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku,

a o d s u z u j e s e z a t o

podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku za užití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **6 (šest) měsíců nepodmíněně.**

Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku za užití § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se obžalovaná pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice s **dohledem.**

O d ů v o d n ě n í :

Po zhodnocení důkazů provedených v hlavním líčení dospěl soud k odsuzujícímu rozsudku zejména z následujících níže uvedených důvodů:

Hlavní líčení bylo konáno za splnění zákonných podmínek v nepřítomnosti obžalované. Tato se tedy k tomu, co je jí kladeno za vinu, vyjádřila pouze v přípravném řízení. Ve své výpovědi obviněná zejména uvedla, že souhlasí s tím, co je uvedeno v usnesení o zahájení trestního stíhání, i s výší dluhů na výživném. Dále uvedla, že je zcela bez

prostředků, není zaměstnána, nepobírá ani žádné dávky státní sociální podpory, či hmotné nouze. Žije po známých, nemá ani stálé bydliště a ubytování. Živí se z brigád, které vykonává příležitostně. Vydělá si někdy tak 500,- Kč týdně. V době podání své výpovědi v přípravném řízení byla těhotná, v měsíci říjnu 2015 se jí mělo narodit další dítě. Syna J. [redacted] vídá, s mladšími syny v kontaktu není, neboť otec s ní nespolupracuje. Nemá žádný majetek ani žádné peníze na účtu, trochu jí finančně vypomáhá sestra. Kouří 5-10 cigaret denně. Po celou dobu neplnění vyživovací povinnosti nebyla nemocná, ani hospitalizovaná. V minulosti pracovala jako barmanka a servírka a tancovala, vzhledem ke svému těhotenství však takto pracovat nyní nemůže.

Vedle výpovědi obviněné z přípravného řízení, která byla v hlavním líčení dle § 207 odst. 2 tr. řádu čtena, měl soud k dispozici svědecké výpovědi obou otců nezletilých synů, neboť jak svědek R. [redacted] F. [redacted] tak svědek P. [redacted] E. [redacted] byli vyslechnuti v hlavním líčení. Svědek R. [redacted] F. [redacted], otec nezletilých synů F. [redacted] a F. [redacted] zejména vypověděl, že za dobu uvedenou v obžalobě, tj. od 1.9.2014 do 16.9.2015 na výživném pro oba syny obžalovaná uhradila pouze 600,- Kč. Vyživovací povinnost pro oba nezletilé syny byla stanovena Obvodním soudem pro Prahu 9 ve výši 1.000,- Kč měsíčně pro každého ze synů. Obžalovaná občas zavolá a ptá se na syny. Nedává jim ani žádné dárky. O obžalované v současné době svědek ví asi tolik, že je v Praze a je bez práce. Svědek potvrdil i výši dlužného výživného. Nikdy nepodával návrh na exekuci, neboť se domníval, že to nemá smysl. V důsledku neplnění vyživovací povinnosti obžalovanou ale synové nouzí netrpí, neboť rodina je na hmotných dávkách, svědek sice nepracuje, ale z dávek mu po zaplacení nájmu zbývá na živobytí 6.800,- Kč. Svědek ještě dodal, že když s obžalovanou žil, o děti se starala, asi tak tři roky bylo vše zcela v pořádku, potom se ale vrátila k drogám a už to s ní bylo špatné. Obžalovaný pak zjistil, že s dětmi jsou problémy, takže přestal chodit do práce a začal se o děti starat on.

Obdobně vypovídal i svědek I. [redacted] B. [redacted] otec nezletilého J. [redacted] E. [redacted]. Tento zejména vypověděl, že v období uvedeném v obžalobě obžalovaná na výživném téměř nic neuhradila. Za poslední ¼ roku poslala jednou 200,- Kč a jednou 100,- Kč. Vyživovací povinnost na syna je stanovena soudem na 1.500,- Kč měsíčně rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 1. S obžalovanou je svědek v častém kontaktu, ale neví o tom, že by snad někde pracovala. Svědek potvrdil výši dlužného výživného za období uvedené v obžalobě. Svědek ví, že na podzim loňského roku se obžalované mělo narodit další dítě, ale úřady jí ho sebraly, takže ani o toto se nestará. Svědek uvedl, že sám sice chodí do práce, ale se synem jsou na tom finančně špatně, navíc svědek musí chodit do práce i o víkendech, to vše na úkor společného času, který by mohl trávit se synem. O syna se obžalovaná spíše nezajímá, jezdí spíše za svědkem, často si půjčuje peníze. Svědek se dříve výživného domáhal i exekučně, ale bylo mu řečeno, že obžalované není z čeho výživné strhávat.

Listinnými důkazy, zejména rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 č.j. 63 Nc 46/2014-31 ze dne 26.8.2014, který nabyl právní moci dne 30.10.2014, je prokázáno, že jím byli nezletilí F. [redacted] i F. [redacted] svěřeni do péče otce a matce byla stanovena s účinností od 1.9.2014 vyživovací povinnost pro každého ze synů částkou 1.000,- Kč měsíčně, splatnou ke každému 15. dni v měsíci předem k rukám otce. O stanovení vyživovací povinnosti pro nezletilého J. [redacted] E. [redacted] bylo rozhodnuto Obvodním soudem pro Prahu 1 ze dne 28.1.2013 č.j. 32P 10/2007-118, který nabyl právní moci dne 26.3.2013, a to tak, že výživné pro nezletilého bylo dohodou rodičů stanoveno ve výši 1.500,- Kč měsíčně splatnou do každého 15. dne v měsíci k rukám otce s účinností od 1.1.2013. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 29.10.2009 č.j. 32P 10/2007-92, který nabyl právní

moci dne 29.12.2009 bylo rozhodnuto o návrhu obžalované, tedy matky nezletilého J. [REDACTED] tak, že její návrh na snížení výživného byl zamítnut.

Ze zprávy Úřadu práce v Táboře mimo jiné plyne, že svědek R. [REDACTED] F. [REDACTED] byl od června 2014 do data podání zprávy pobíratelem rodičovského příspěvku, dávek na živobytí a doplatku na bydlení. Naopak ze zprávy Úřadu práce v Praze 3 plyne, že svědek P. [REDACTED] E. [REDACTED] nebyl v době uvedené v obžalobě pobíratelem nějakých sociálních dávek. Z téže zprávy pak k osobě obžalované plyne, že tato byla v evidenci úřadu práce jako uchazečka o zaměstnání v období naposledy ke dni 30.6.2010, kdy byla na vlastní žádost z této vyřazena. Z další zprávy téhož úřadu plyne, že nebyla příjemkyní žádných dávek státní sociální podpory.

Plnění vyživovací povinnosti obžalovanou v předchozím období je doloženo kopiemi útržků poštovních poukázek. Ve spise jsou také založeny písemnosti, které se vztahují k exekucím, které jsou vedeny proti obviněné. Všechny jsou z důvodu tzv. „černých jízd“ v pražské integrované dopravě. Z další zprávy úřadu práce se zjišťuje, že obžalovaná byla naposledy evidována jako uchazečka o zaměstnání v roce 2010, kdy byla její evidence ukončena na její vlastní žádost. Vždy však byla evidována volná pracovní místa pro osoby se základním vzděláním. Předchozí odsouzení obžalované jsou doložena příslušnými soudními rozhodnutími, o nichž bude ještě pojednáno níže při úvahách o druhu a výši trestu.

Výsledky takto provedeného dokazování tak zcela odůvodňují závěr, že se obžalovaná jednání uvedené ve výroku obžaloby dopustila. Tím, že v období od 1.9.2014 do 16.9.2015, tedy po dobu delší než 4 měsíce, ničím nepřispěla na výživu svých nezaopatřených dětí F. [REDACTED] a F. [REDACTED] E. [REDACTED], ačkoli si této zákonné vyživovací povinnosti byla vědoma a bylo v jejích možnostech ji plnit, naplnila obžalovaná všechny znaky skutkové podstaty přečinu zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku. Znaky stejné skutkové podstaty pak obžalovaná naplnila též tím, že v období od 1.4.2014 do 16.9.2015, tedy opět po dobu delší než 4 měsíce, řádně neplnila svou vyživovací povinnost vůči svému nezaopatřenému synovi J. [REDACTED] E. [REDACTED] neboť i v tomto případě si své vyživovací povinnosti byla vědoma a bylo v jejích možnostech ji plnit, kdyby se například nechala zaevidovat řádně v evidenci uchazečů o zaměstnání, měla zájem pracovat a v takovém případě při nabídce mnoha pracovních míst jí mohlo být vhodné zaměstnání poskytující jí zdroj příjmů pro plnění vyživovacích povinností zprostředkováno. Zavinění obžalované je zcela nepochybně úmyslné, obžalovaná věděla, v jaké výši a od kdy má stanoveny své vyživovací povinnosti shora uvedenými soudními rozhodnutími, byla si této své povinnosti ve všech případech vědoma, přesto neučinila ve svém životě nic, co by směřovalo k tomu obstarat si potřebný zdroj příjmů pro plnění svých vyživovacích povinností, z čehož lze vyvodit, tedy z tohoto jejího postoje, že ani nechce své vyživovací povinnosti plnit. O způsobu jejího života pak dostatečně vypovídá i to, co ve svých výpovědích k osobě obžalované vypověděli oba slyšení svědci. Zbývá ještě dodat, že obžalovaná si vyživovací povinnost ke všem nezletilým synům shora uvedeným neplnila ani jinak než v peněžní formě, o syny se dokonce ani nijak aktivně spíše nezajímá. O výši dlužného výživného v obou skutcích shora uvedených také není pochyb, neboť to vyplývá jednak z přehledů dlužného výživného ve všech třech případech, jakož i z výpovědí obou slyšených svědků.

Obžalovaná se shora uvedenými jednáními dopustila dvou přečinů zanedbání povinné výživy dle § 196 odst. 1 tr. zákoníku, neboť neplnila vyživovací povinnost ve vztahu k dětem dvou různých otců.

Při úvahách o trestu za tyto dva přečiny nebylo možno přehlédnout trestní minulost obžalované, jakož i obsah zprávy Probační a mediační služby v Praze 10. Tam byla obžalovaná pozvána za účelem předjednání případného trestu obecně prospěšných prací, ovšem bez omluvy se nedostavila a následně již byla nedostupná, takže ani nebylo možno zjistit její stanovisko k tomuto trestu. Navíc bylo zjištěno, že jmenovaná měla docházet na probaci v rámci uloženého dohledu, který jí byl uložen rozhodnutím Okresního soudu Praha - východ sp.zn. 37T 174/2014, kdy na konzultaci dne 13.8.2015 uvedla, že jednou týdně užívá THC, když má finanční prostředky, její docházka na středisko PMS je spíše problematická, příslušnému soudu byla zasílána zpráva o neplnění dohledu. Stanovisko PMS k uvažovanému trestu obecně prospěšných prací bylo nedoporučující, a to nejen s ohledem na nemožnost projednat s ní tento možný trest, ale zejména s ohledem na užívání návykových látek obžalovanou, což by mohlo ovlivnit její zařazení k výkonu takového trestu a také vykonatelnost trestu. Jak tedy bylo uvedeno shora, obžalovaná je toho času ve zkušební době podmíněného odsouzení s vysloveným dohledem, a to na základě rozhodnutí shora uvedeného soudu, jímž byla odsouzena pro přečin krádež podle § 205 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Zkušební doba jí má uplynout až dne 18.6.2017. Její předcházející záznamy v opise rejstříku trestů pro různou trestnou činnost jsou pak již osvědčené, či amnestované, takže k nim již ze zákona přihlížet nelze. Ukládat ale obžalované opět podmíněný trest odnětí svobody za situace, kdy se ve zkušební době jednoho podmíněného odsouzení, navíc s dohledem, již nachází (byť za trestnou činnost jiného charakteru), ale vyslovený dohled probačního úředníka si řádně neplní, se ovšem podepsanému soudu nejevilo jako dostatečně přiměřená reakce na její nynější trestnou činnost. A protože případný trest obecně prospěšných prací, o kterém podepsaný soud původně uvažoval, se s ohledem na přístup obžalované nepodařilo tzv. předjednat a zjistit její stanovisko k němu, či vyloučit případné zdravotní překážky, pro které by takový trest ani třeba nemohla vykonávat, nemohl jí být uložen ani tento alternativní trest. Peněžitý trest s ohledem na osobní a finanční situaci obžalované ani vhodný nebyl, neboť lze již předem učinit závěr o tom, že takový trest by byl nedobytný, když ani svou vyživovací povinnost si obžalovaná neplní a je bez příjmu svým zaviněním. Ukládat případně trest domácího vězení obžalované, která je v podstatě bez domova, je rovněž zcela nesmyslné. Takže jediným možným východiskem bylo ukládat trest nepodmíněný, který musel být uložen jako trest úhrnný dle zásad uvedených v § 43 odst. 1 tr. zákoníku, protože jde o trest za dva přečiny. Byl ukládán v sazbě dle § 196 odst. 1 tr. zákoníku, která dovoluje uložit trest odnětí svobody až na jeden rok. Jako přiměřený a vhodný vzhledem ke všem shora uvedeným okolnostem tohoto případu se jevil úhrnný trest odnětí svobody na 6 měsíců nepodmíněně. Pro výkon tohoto trestu byla obžalovaná zařazena za užití zmírňujícího ustanovení § 56 odst. 3 tr. zákoníku do věznice s dohledem, když jinak by náležela do věznice s dozorem, protože jde o trest uložený za úmyslné trestné činy. Účel takového trestu je spíše represivní, aby byl pro obžalovanou dostatečným ponaučením, že by měla výrazně přehodnotit způsob svého života a zejména svůj přístup k plnění svých vyživovacích povinností.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku je **přípustné odvolání do o s m i dnů** od doručení opisu rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Táboře ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká

- c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci
- d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal. Odvolání je nutno podat ve **t ř e c h** vyhotoveních.

V Táboře dne 31.3.2016

Mgr. Helena Mörtlová v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Věra Čásková

USNESENÍ

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ve veřejném zasedání konaném dne 9.6.2016 projednal odvolání, které proti rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 31.3.2016, č.j. 5 T 13/2015-148, podala obžalovaná K [redacted] T [redacted] nar [redacted] v [redacted] a rozhodl o něm t a k t o :

Podle § 256 tr. řádu se odvolání obžalované jako nedůvodné z a m í t á .

Odůvodnění:

Shora označeným rozsudkem Okresního soudu v Táboře byla obžalovaná uznána vinou dvěma přečiny zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku, jichž se měla dopustit skutky, které pod příslušným číselným označením konkretizovány ve výrokové části napadeného rozsudku. Za ně byla odsouzena podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku za užití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců nepodmíněně, pro jehož výkon byla zařazena podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku za užití § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku do věznice s dohledem.

Rozsudek soudu I. stupně právní moci nenabyl, neboť v zákonem stanovené lhůtě proti němu podala obžalovaná odvolání, z jehož obsahu lze dovodit, že je podáváno proti všem jeho výrokům. V opravném prostředku obžalovaná uvedla, že v rozhodném období neměla žádné finanční prostředky na zaplacení alimentů, žila doslova v chudobě. Snaží se každý měsíc poslat alespoň nějakou částku, od května 2016 by měla nastoupit do zaměstnání. Pokud bude možné zaplatit oba dluhy na výživném ve výši 25.400,- Kč a 26.800,- Kč, tak by finance sehnala a výživné zaplatila. Opravdu nechce jít do vězení. Není pravdou, že by vyživovací povinnost neplnila úmyslně. Obžalovaná stále musela myslet na to, že musí platit, ale finanční prostředky opravdu neměla. Řádně dochází na probační a mediační službu. Chce požádat o projednání jejího odsouzení. Neodvolává se do výše trestu, ale proti rozhodnutí soudu, že výživné neplatila po dobu delší než 4 měsíců úmyslně.

Veřejnému zasedání, konanému před odvolacím soudem dne 9. června 2016, byla obžalovaná přítomna. Přítomna byla též státní zástupkyně. Předsedkyně senátu jako zpravodajka podala zprávu o stavu věci a konstatovala napadený rozsudek. Se souhlasem obžalované bylo přečteno její odvolání tak, jako založeno ve spise na čl. 154-156. K tomu obžalovaná uvedla, že k neplnění vyživovací povinnosti z její strany došlo z nedbalosti. Měla-li peníze, výživné hradila. Nechce být odsouzena k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Do současnosti si opatrovala peníze brigádami, pomáhala při úklidu kanceláře. Od července by ale měla nastoupit do zahradnictví v Horních Počernicích na Praze 9. Vydělat by si měla 11.000 Kč čistého. Uvedla, že má ještě syna K [redacted] kterému je osm měsíců a bude dán k adopci. Vše se již vyřizuje. Předložila čtyři ústřížky poštovních poukázek, kterými chce dokladovat, že když měla peníze, výživné hradila.

Intervenující státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře označila rozsudek soudu prvního stupně za zcela správný. Má za prokázané, že obžalovaná neplnila svou zákonnou vyživovací povinnost na tři děti, s tím, že procesní soud se dostatečně zabýval jak obhajobou obžalované, tak jejími osobními poměry, a kdy zcela správně dovodil, proč je na místě ukládat obžalované trest nepodmíněný. Poukázala na předchozí soudní postihy obžalované. Navrhla, aby odvolací soud provedl jako důkazy ústřížky poštovních poukázek, které obžalovaná u jednání předložila. Závěrem navrhla, aby odvolání obžalované bylo jako nedůvodné zamítnuto.

Z iniciativy odvolacího soudu bylo dokazování doplněno a sice čtením důkazů listinné povahy, když podle § 213 odst. 1 tr. řádu byl přečten opis rejstříku trestů obžalované z čl. 160 – 161 spisu, z něhož se podává, že obžalovaná není osobou bezúhonnou, když se pro své jednání před soudem zodpovídala již celkem v sedmi případech, ačkoliv je na místě říci, že k některým z nich v důsledku jejího osvědčení či amnestování již nelze přihlížet. Až doposud jí byly ukládány tresty výchovné v podobě podmíněného odsouzení k trestu odnětí svobody a obecně prospěšných prací. Dále byl ze spisu Obvodního soudu pro Prahu – východ sp. zn. 37 P 174/2014 čten trestní příkaz ze dne 25.08.2014 č. j. 37 T 174/2014 – 94, doručený obžalované dne 18.12.2014, pravomocný téhož dne, z něhož je zřejmé, že dne 25. srpna 2014 byla jmenovaná uznána vinnou pro přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a pro tento odsouzena podle § 205 odst. 1 tr. zákoníku za užití § 314e odst. 2 písm. a) tr. řádu k trestu odnětí svobody v trvání deseti měsíců, jehož výkon jí byl podle ust. § 84, § 85 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání třiceti měsíců a to za současného vyslovení dohledu probačního úředníka nad její osobou. Podle § 85 odst. 2 tr. zákoníku jí byla dále uložena povinnost, aby v průběhu zkušební doby podle svých sil nahradila škodu, kterou trestným činem způsobila. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu jí byla uložena povinnost, aby poškozenému M. B. nar. bytem nahradila náhradu škody ve výši 19.390 Kč a podle § 229 odst. 2 tr. řádu byl potom tento poškozený se zbytkem svého uplatněného nároku odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních. Zkušební doba podmíněného odsouzení z uvedeného odsouzení plyne až do dne 18.06.2017. Posledně byly konstatovány čtyři kusy ústřížků poštovních poukázek ze dne 21.3.2016 a 24.2.2016 znějící na částky 200 Kč, 100 Kč, 200 Kč a 400 Kč z nichž se podává, že dne 24. února 2016 zaslala F. B. na výživu svého dítěte částku 200 Kč a R. B. částku 400 Kč a následně dne 21. března 2016 F. B. částku 100 Kč a R. B. 200 Kč.

Obžalovaná v rámci konečného návrhu uvedla, že svým odvoláním se snaží dosáhnout toho, aby nebyla odsouzena k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.

Státní zástupkyně v rámci konečného návrh uvedla, že důkazy, které byly v rámci odvolacího řízení provedeny, nemají vliv na správné právní posouzení viny obžalované a navrhla, aby odvolání obžalované bylo podle § 256 tr. řádu jako nedůvodné zamítnuto.

V rámci práva posledního slova obžalovaná uvedla, že opravdu čtyři měsíce nemohla platit výživné, neboť neměla práci ani peníze. Nyní už bude pracovat a z výdělku by mohla platit výživné a splácet vzniklý dluh na výživném. Mohla by splácet i dluh u pana B. z té trestní věci, kterou měla v Praze.

Krajský soud ve smyslu ust. § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal k odvolání obžalované napadený rozsudek soudu I. stupně jako celek, přezkumu podrobil taktéž zákonnost řízení, které jeho vydání předcházelo. Po náležitém přezkumu učinil závěr, že odvolání obžalované nelze mít za důvodné a tomuto není možno vyhovět.

Po stránce procesní nebyly zjištěny žádné vady, řízení bylo před okresním soudem vedeno v souladu s příslušnými procesními předpisy. Dokazování bylo provedeno zákonným způsobem v rámci hlavního líčení, které bylo ovládáno zásadou ústnosti a bezprostřednosti tak, jak je má na mysli ust. § 2 odst. 11, 12 tr. řádu. Důkazní materie, která byla realizována v rámci hlavního líčení, byla dostatečná pro učinění skutkových závěrů, o nichž není důvodných pochybností ve smyslu ust. § 2 odst. 5 tr. řádu. Okresní soud pak zhodnotil provedené důkazy ve smyslu zásady volného hodnocení důkazů tak, jak ji upravuje ust. § 2 odst. 6 tr. řádu, a na základě toho logicky a přesvědčivě dospěl k závěru, že jednání obžalované, popsané ve výrokové části napadeného rozsudku, naplňuje znaky skutkových podstat dvou přečinů zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku. V rozsahu přepokládaném ust. § 125 tr. řádu bylo rozhodnutí soudu I. stupně též náležitě odůvodněno. Soud výstižným a vyčerpávajícím způsobem vyložil, které skutečnosti byly vzaty za prokazané a především o které důkazy své rozhodnutí opírá, přičemž v pečlivém odůvodnění rozsudku výslovně reagoval na obhajobu zvolenou obžalovanou, a v potřebném rozsahu vysvětlil, proč byla tato opodstatněně odmítnuta.

Odvolací soud v daném případě v plném rozsahu akceptoval výrok o vině i trestu obžalované. Napadené rozhodnutí považuje za správné. Skutkové okolnosti byly zjištěny bez pochybností, příléhavě byla kvalifikována skutková podstata předmětné trestné činnosti. Ani poté, co bylo odvolacím soudem doplněno dokazování, nelze učinit závěrů jiných, než učinil soud prvního stupně, naopak těmito důkazy bylo jeho tvrzení ještě více podtrženo. Pokud obžalovaná uváděla, že neplnění vyživovací povinnosti se nedopouštěla úmyslně, nýbrž se tak stalo z nedbalosti, je třeba říci, že ze zprávy probační a mediační služby založené ve spise bylo zjištěno, že obžalovaná má v podstatě nestabilní bydliště, potýká se s dlouhodobou nezaměstnaností a za takové situace se dokonce ani neevidovala na úřadu práce, kde by měla možnost získat pomoc jak ve formě získání zaměstnání, aby si opatřila legální zdroj příjmu, tak třeba i nějakých finančních prostředků v podobě dávek státní sociální podpory či hmotné nouze. Je uživatelkou marihuany, příležitostně asi vydělá nějaké peníze brigádně, nebo jak uváděla, jí vypomůže sestra. Takový způsob opatrování finančních prostředků jak vidno není absolutně dostačující a není možné, aby obžalovaná spoléhala na pomoc druhých. Z uvedeného je zřejmé, že obžalovaná zcela nedostatečně řeší svou tíživou finanční a vůbec i osobní situaci přesto, že stanovené vyživovací povinnosti jsou jí známy a je si jich vědoma. V daném případě byla zcela nepochybně na místě aktivita obžalované, aby se z takto svízelné situace dostala, čemuž však žádné soudu známé skutečnosti nenasvědčují.

Ide-li o trest uložený obžalované, tento považuje odvolací soud s ohledem na všechny okolnosti případu, včetně skutečností zjištěných k osobě obžalované a možnostem její nápravy, za zcela přiměřený. Procesní soud při volbě druhu trestu správně dovodil, že na obžalovanou nelze již působit jiným trestem než trestem represivní povahy, neboť tato byla v minulosti několikrát soud nepostižena a dobrodiní soudu v podobě ukládaných výchovných trestů nevyužila. Je na místě poukázat též na zprávu probační a mediační služby ve spise,

z níž se zjišťuje, že obžalovaná je nespolehlivá, její docházka ke konzultacím byla problematická, neplnila podmínky uloženého dohledu. Dále potom, pokud měla být s obžalovanou projednána možnost uložení trestu obecně prospěšných prací, na středisko probační a mediační služby se vůbec nedostavila a její stanovisko tak nemohlo být zjištěno. Z takového přístupu potom nelze usuzovat na to, že v případě, kdy by jí byl uložen tento alternativní trest, by jej bez problémů byla schopna plnit. Procesní soud správně ani nepřehlédl tu skutečnost, že obžalovaná se nyní projednávané trestné činnosti dopouštěla ve zkušební době podmíněného odsouzení. Pokud tedy procesní soud přistoupil k uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody a tento vyměřil podle rozhodné trestní sazby dané § 196 odst. 1 tr. zákoníku v trvání šesti měsíců se zařazením pro jeho výkon do věznice s dohledem, nelze v žádném případě hovořit o trestu nepřiměřeném, nespravedlivém, který by svým druhem a výměrou vybočoval ze zaběhlých pravidel trestání. Naopak na tento trest je nutno pohlížet jako na trest přiměřený a uložený v souladu se zákonem. Na místě je uvést, že procesní soud při ukládání tohoto trestu skutečně pečlivě hodnotil a zvažoval všechny ostatní možnosti, které ovšem skutečně nepřicházely v úvahu. Rovněž pro odvolací soud je potom uložený nepodmíněný trest odnětí svobody v případě obžalované jediný možný, který jí ještě může napomoci k tomu, aby si uvědomila své chybné jednání a postupy. Odvolací soud nemůže obžalované nepřipomenout, že přesto, že byli její tři synové svěřeni do péče otců, a přesto, že třeba neměla dostatek finančních prostředků, aby zcela plnila svou zákonnou vyživovací povinnost, je přece všechno stále jejich matkou, kterou děti potřebují. Není-li schopna pomoci dětem finančně, není to také překážkou proto, aby se s dětmi vídala a těmto se třeba i jen příležitostně věnovala. Namísto drogové společnosti měla by obrátit svou pozornost právě ke svým nezletilým dětem.

Ze všech shora konstatovaných a zevrubněji rozebraných důvodů, když nebylo přisvědčeno argumentací opravného prostředku obžalované, bylo tudíž její odvolání vyhodnoceno jako nedůvodné a postupem podle § 256 tr. řádu zamítnuto.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.), a to ve trojím vyhotovení.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

V Táboře dne 9. června 2016

JUDr. Jiřina Roubířková, v.r.
předsedkyně senátu

za správnost vyhotovení:
Romana Šístková

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 09.06.2016. Připojení doložky provedla Alena Makovcová dne 16.08.2018.

